

מי ששולט ב„חברת העובדים“ שולט בהסתדרות -

ועכשיו מתנהל שם מאבק נוקשה בין בעלי־השררה

מילחמת המנהלים

רוטמן (מימין) עם השר לוי ניצחון במערכה הראשונה

לא כבר יום אפשר לראות מנכ"ל מי כובד של קונצרן ההסתדרותי ענקי נכנס למישרו של ירוחם משל. בקומה החמישית של בניין הוועד הפועל של ההסתדרות. דור פק על השולחן ומרים את קולו. המזכיר רות שבחדרים הסמוכים טוענות שזמן רב לא שמעו קולות רמים כליכך. זה קרה לי אחרונה לשרא רוטמן, המנכ"ל הנמרץ של קונצרן סולל־בונה ההסתדרותי.

המאבק על הנהגת חברת העובדים של ההסתדרות היה עד לימן האחרון סמוי, והחרש מתחת לפני השטח. חברת העובדים דים היא המעסיק הגדול ביותר במדינה. מי לבד הממשלה, ומהווה את הכוח הכלכלי הדייר ביותר במיורח־היתרון. מי ששולט בחברת העובדים שולט למעשה בהסתדרות כולה, ומשום כך המאבק מתחיל ללבוש אופי נוקשה.

היו למאבק כמה גילויים במרוצת השנה האחרונה. מחוגי חברת שיוכו־עובדים נגר מעו מחאות כאשר רכשה סולל־בונה את מחצית חברת הבניה של זכריה דרוקר. סולל־בונה גמלה לשיוכו־עובדים כאשר חברה זו רכשה ביחד עם קונצרן כלל חלק מאדמות הפרוייקט של שערי־צדק בירושל. וכאשר ביקשה להשתלט על חברה לבניה תעשייתית.

אדרי (מימין) עם השר איון בבורית בבנק

ההסתדרות, וטוענים שאדרי הצליח „לסור בב“ אותה, וליצור חזית אחת, בין שיוכו־עובדים ובין בנק־הפועלים. נגד סולל־בונה.

בסולל־בונה מאשימים את שיוכו־עובדים שחברה זו כבר מומן אינה עוסקת ביעוד המקורי שלה — בנייה וזלה לעובדים שכי רים, והיא מתרכזת בבניית־פאר לעשירים ולמנהלים. בחברת־העובדים גומלים לסולל־בונה בטענה שרוטמן הוא טכנוקרט יבש, שאין לו קשר לערכי ההסתדרות. מטולל־בונה משיבים ואומרים ששיוכו־עובדים היא חברה בבוזנית, וצריך למזג אותה בי סולל־בונה.

על המאבק הזה משקיף מן הצד בשלווה מסוימת ישעיהו גביש. הוא נכנס רק עכשיו לנעליו הגדולות של נפתלי בלומנר טל, ומתחיל לבנות לעצמו את עמדות הדי כוח שלו.

סיכום תוצאות המאבק לרגע זה: בנק־הפועלים איבד מן ההשפעה הרבה שהיתה לו בימי זוהרו, אך גוריו גזית מנסה לשי מור על מעמדו, ואינו מוכן להציע למשה אולניק משרה רמה שתאפשר לו לחזור לי בנק. על אדרי רובצת התביעה שיפנה את מקומו כדי שלא יהיה לו כפל תפקידים — אדרי הוא גם ח"כ. בסיכוב הראשון ניצח רוטמן, כאשר אחרי פגישתו עם משל ניי תנה הוראה להקפיא את כניסתו של שיוכו־עובדים לתחום הבניה המתועשת.

גביש (משמאל) עם עמירם סיוון ממתין בשלווה

„ראיתי את המוח בעיניים!“

(המשך מעמוד 71)

גייסו אותי למילואים בצפון. כמפיק הופי עות של הצבא. במהלך המילואים חתמתי על הסכם לשתי הפקות־ענק, שצריכות לפי תור לי את כל הבעיות הכספיות. כשבאתי לחופשה סיפרתי על כך לאסתר, הצעתי לה שניפרק את השותפות ושאני אקח את כל ההתחייבויות של החברה. היא הסכימה. בינתיים הכנתי הסכם על פירוק השותפות והתכוונתי להתקשר אליה, כדי שתבוא לתחום עליו. ביום שבו היא ניסתה לרי צוח אותי.

אני חושב שעדיין לא עיכתי את מה שקרה. מאז המיקרה יש לי כל הזמן פלש־בקים, שבהם אני רואה לוע של אקדח מול העיניים. אני חושב שאני אלחין את בירי־כת הגומל ואקליט אותה עם מקהלה. עדי כאן סיפורו של אלהרר.

„חיים ארוטיים“

בלתי־מבוקרים*

פרשת האקדח העלתה את השאלה האם אסתר מרקוביץ שפוייה בדעתה. ואמנם, היא היתה מאושפוט בעבר, בשל ברי עיות נפשיות. אולם יש ברשותה אישור יוצא־דופן, שמעטים מאוד האנשים שיש להם כמותו, המעיד שהיא שפוייה בדעתה. האשה דאגה להשיג את האישור, בעת שהיתה שרויה בסיכסוך קשה עם אחיה, בנימין („בנש“) סלור, בעניין פירוק השותפות ביניהם בחברת־השמירה. הסיכסוך עמד להתברר בבית־הדין. ואסתר חששה שאחיה יטען שאינה שפוייה, לכן נבדקה אצל כמה פסיכיאטרים ידועים.

בחוות־דעת על מצבה הנפשי של אסתר, שניתנה ב־12 באוגוסט 1980, כתב הפסיכ־כולוג הקליני ד"ר ליאון ליברכט: „מדובר באשה אוגנוסטית בעלת היסטוריה של מרי פרעות אופי, שמתבטאת בין היתר בהתמיי כרות לתרופות ובניהול חיים ריגשיים ו־ארוטיים בלתי־מבוקרים. על־פי נורמות מקובלות, אשר סבלה לרוב ממצבים די־כאוניים, שבעבורם קיבלה טיפול ואף אושי פזה מיספר פעמים.

„במבחינים היא מתגלה כאשה אינטליי גנטית ופעילה, אשר מתמצאת היטב ורי מוסגלת לפעול כהלכה בסביבתה החברתית. למעשה, במצבה הנוכחי נראה שהיא מסוגלת בהחלט לנהל באופן עצמאי את ענייניה הפעילה. אולם מפאת הצורך הדי זק מאוד בתלות באובייקט של אהבה, אשר יעניק לה הגנה פיזית וריגשית, הקרה והערכה — היא עלולה לפעול בהתאם לי אינטרסים האוגנוסטיים שלה; אך גם בי מצבים אלה היא לא תאבד את שפיות־דעי תה.“

אסתר מרקוביץ, שהיא חוקת סכרת קשה, כלואה עתה בבית־המעצר באברי־כביר, מי כיוון שכך נמנע ממנה למסור את גירי־סחה לעיתונות, בניי־מישפחה ביקשו לי־דבר במקומה. הם סיפרו שאסתר אהבת עד היום את דודו, כפי שלא אהבה גבר מעולם. לטענתם ניצל המפיק את אהבתה, והוציא ממנה את כל כספה ורכושה.

לדברי בניי־המישפחה היה לאסתר בית אחר ביפו, שאותו מכרה כדי לממן את חור בות החברה. היא מסרה לו את מכוניתה, מכרה את כל מניותיה, פדתה את קרנות הדי גימלאות שלה ומסרה את כל הכספים לי־דודו, ביחד עם כל הסכונותיה. בסך־הכל העבירה לרשותו סכום של כ־350 אלף דור לר. לדבריהם, כשיורה מנכסיה ולא היה לה עוד כמה לממן את הפסדי החברה, שי גגרמו מכישלונותיו העיסקיים של דודו, הוא התחיל לאיים עליה, להכותה ולהתעלל בה, עד שהגיעה למשבר נפשי קשה, שכתור צאה ממנו עשתה את מה שעשתה.

בני המישפחה טוענים, שכאשר אביה של אסתר הסביר לה, כשבוע לפני המיקרה, כיצד להפעיל את האקדח, הוא אמר לה שהכדור שבקנה הוא כדור עקר. לדברי־הם, היא לחצה על הדק האקדח, ביודעה שהכדור העקר נמצא בקנה.

לפיכך לא ביקשה כלל לרצוח את דודו, אלא רק להפחידו, וגם כל הצהרותיה במי־שטרה מכוונות רק למטרה זו.

בניי־המישפחה ציינו כי דודו הוכיח כבר בעבר שהוא אדם אלים, כאשר השתולל פעם במישרי חברת־התקליטים טי־בי־אס. דודו אלהרר הכחיש בתוקף את ההאשי מות נגדו על ניצול והתעללות באסתר. לי־דבריו הוא מאמין שמתרקמת נגדו מזימה, בעזרת קשריהם של אסתר ומישפחתה בי צמרת המשרה ומישרד־הפנים. הוא אמר שאינו מוציא מכלל אפשרות שהקליע בי־אקדח יוחלף, כדי להסיר מעל האשה את החשד לגיסיון לרצח.